

Τα έργα του Stelarc διερευνούν εναλλακτικές ανατομικές αρχιτεκτονικές. Έχει πραγματοποιήσει περφόρμανς και έχει παρουσιάσει το έργο του στην Ιαπωνία, την Κορέα, την Κίνα, την Ευρώπη, τις Ηνωμένες Πολιτείες, τη Νότια Αμερική και την Αυστραλία. Αναγνωρίζεται διεθνώς ως πρωτοπόρος στους τομείς της περφόρμανς, των τεχνών των μέσων και από την ερευνητική κοινότητα των Επαυξημένων Ανθρώπων. Στα έργα και τις περφόρμανς του έχει χρησιμοποιήσει βιοϊατρικά όργανα, προσθετικά μέλη, ρομποτικά συστήματα, εικονικά περιβάλλοντα και το διαδίκτυο.

Έχει διερευνήσει οπτικά και ενισχύσει ακουστικά το σώμα του. Μεταξύ 1973 και 1976 κινηματογράφησε τρία μέτρα εσωτερικού χώρου του σώματός του, εξετάζοντας το στομάχι, τους πνεύμονες και το παχύ έντερο. Στις πρώιμες περφόρμανς του ενίσχυσε επίσης τα εγκεφαλικά του κύματα μέσω ηλεκτροεγκεφαλογραφήματος (EEG), τους καρδιακούς παλμούς μέσω ηλεκτροκαρδιογραφήματος (ECG), τη ροή του αίματος μέσω αισθητήρων υπερήχων και τη μουσική δραστηριότητα μέσω ηλεκτρομυογραφήματος (EMG). Διερευνώντας τις σωματικές και ψυχολογικές παραμέτρους του σώματος, έχει πραγματοποιήσει 27 περφόρμανς αιώρησης, σε διαφορετικές στάσεις, τοποθεσίες και συνθήκες.

Έχει παρουσιάσει περφόρμανς με ένα Τρίτο Χέρι, έναν Επιμηκυμένο Βραχίονα, ένα Γλυπτό Στομάχι, βιομηχανικούς ρομποτικούς βραχίονες, εξάποδα βαδίζοντα ρομπότ και ένα Προσθετικό Κεφάλι. Το 1995, στο έργο *Fractal Flesh* στο πλαίσιο της «Telepolis», το σώμα του χορογραφήθηκε εξ αποστάσεως μέσω μουσικής διέγερσης. Άνθρωποι στο Centre Pompidou στο Παρίσι, στο Media Lab στο Ελσίνκι και στο Doors of Perception στο Άμστερνταμ μπορούσαν να αποκτήσουν απομακρυσμένη πρόσβαση στο σώμα του και να αλληλεπιδράσουν με αυτό. Τα *Ping Body* το 1996 και *Parasite* το 1997 ήταν διαδικτυακές περφόρμανς, στις οποίες το σώμα κινούνταν από δεδομένα του διαδικτύου. Το σώμα μετατρέπεται σε ένα διαιρεμένο σώμα: η εισερχόμενη τάση ενεργοποιεί το σώμα, ενώ η εξερχόμενη τάση ελέγχει το Τρίτο Χέρι του.

Το 2006 κατασκευάστηκε χειρουργικά ένα αυτί στον βραχίονά του, με σκοπό να επαυξηθεί ηλεκτρονικά και να συνδεθεί στο διαδίκτυο, ώστε να λειτουργεί ως συσκευή απομακρυσμένης ακρόασης για ανθρώπους σε άλλα μέρη. Το 2016, για την έκθεση «Radical Ecologies» του PICA και την περφόρμανς του *Re-Wired/Re-Mixed*, επί έξι ώρες κάθε ημέρα και για πέντε ημέρες, μπορούσε να βλέπει μόνο μέσα από τα μάτια κάποιου στο Λονδίνο και να ακούει μόνο μέσα από τα αυτιά κάποιου στη Νέα Υόρκη, ενώ οποιοσδήποτε, οπουδήποτε, μπορούσε να αποκτήσει πρόσβαση στον δεξιό του βραχίονα και να τον ενεργοποιήσει εξ αποστάσεως. Ήταν μια περφόρμανς στην οποία το σώμα βρισκόταν ταυτόχρονα σε τρία μέρη: εικονικά στο Λονδίνο και τη Νέα Υόρκη και φυσικά στο Περθ. Επρόκειτο για έναν διαμοιρασμό της οπτικής και ακουστικής αίσθησης με απομακρυσμένους συμμετέχοντες.

Το έργο *Reclining StickMan*, το οποίο ανατέθηκε για τη Μπιενάλε Αυστραλιανής Τέχνης της Αδελαΐδας το 2020, στην Πινακοθήκη της Νότιας Αυστραλίας, είναι ένα ρομπότ μήκους 9 μέτρων και ύψους 4 μέτρων, το οποίο ενεργοποιείται αλγοριθμικά και μπορεί να ελέγχεται εξ αποστάσεως μέσω διαδικτυακής αλληλεπίδρασης. Το *Anthropomorphic Machine* είναι μια διαδραστική εγκατάσταση ύψους 8 μέτρων και διαμέτρου 7 μέτρων. Ανάλογα με την εγγύτητα, τη θέση και το αν το άτομο παραμένει ακίνητο ή κινείται, το σύστημα αποφασίζει πώς θα ανταποκριθεί, με κυματοειδή, ταλαντευόμενη, αναπνευστική ή ασυνεχή κίνηση. Το έργο δημιουργήθηκε σε συνεργασία με το LLDS και ανατέθηκε για την έκθεση *Swarm* στη Science Gallery της Μελβούρνης. Σε συνεργασία με το

KMD Lab του Πανεπιστημίου Keio στο Τόκιο, παρουσίασε την περφόρμανς *Sculpting Sound* στην Cricoteka της Κρακοβίας.

Έχει διατελέσει Επισκέπτης Καλλιτέχνης και Επισκέπτης Ερευνητής στο Carnegie Mellon University στο Πίτσμπεργκ, στο Nottingham Trent University στο Νότιγγχαμ, στο Brunel University στο Λονδίνο, στο Ohio State University στο Κολόμπους, στο University of Michigan στο Μίσιγκαν, στο Curtin University στο Περθ, στο Keio University στο Τόκιο και στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Κρακοβίας. Έχει δώσει διαλέξεις στο Bartlett School of Architecture και στην Architectural Association (AA) στο Λονδίνο, καθώς και σε άλλα μεγάλα πανεπιστήμια και σχολές καλών τεχνών στην Ευρώπη, την Ασία, τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Αυστραλία. Έχει επίσης υπάρξει κεντρικός ομιλητής σε σημαντικά φόρουμ και συνέδρια.

Το 1996 ανακηρύχθηκε Επίτιμος Καθηγητής Τέχνης και Ρομποτικής στο Carnegie Mellon University, ενώ το 2002 του απονεμήθηκε Επίτιμος Διδακτορικός Τίτλος Νομικής από το Monash University. Το 2010 τιμήθηκε με τη Χρυσή Νίκη της Ars Electronica στην κατηγορία Hybrid Arts. Το 2015 έλαβε το βραβείο Emerging and Experimental Arts του Australia Council. Το 2016 του απονεμήθηκε Επίτιμος Διδακτορικός Τίτλος από το Ιόνιο Πανεπιστήμιο στην Κέρκυρα. Το 2023 του απονεμήθηκε Επίτιμος Διδακτορικός Τίτλος από την Ακαδημία Καλών Τεχνών της Κρακοβίας. Το καλλιτεχνικό του έργο εκπροσωπείται από τις Scott Livesey Galleries στη Μελβούρνη.